

Леся Романчук

СОФІЯ

Роман у дев'яти книгах

СОФІЯ

Не залишай... — книга перша

Не залишай мене... — книга друга

Не залишай мене одну... — книга третя

Не залишай мене одну надовго... — книга четверта

Не залишай мене, надіє... — книга п'ята

Не залишай мене, любове... — книга шоста

Не залишай мене, віро... — книга сьома

Не залишай мене, мудросте... — книга восьма

! Місто карликів — книга дев'ята

ЛЕСЯ РОМАНЧУК

СОФІЯ

НЕ ЗАЛИШАЙ МЕНЕ, ВІРО...

Книга 7

НЕ ЗАЛИШАЙ МЕНЕ,
МУДРОСТЕ...

Книга 8

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

В авторській редакції

Роман “Не залишай...” Лесі Романчук уже набув всеукраїнського резонансу. Нове, доповнене видання роману “Софія” — це дев’ять книг про кохання і зраду, про віру і надію у житті головної героїні — лікаря-акушера Софії Синицької (Зорич), — які зачарують вас напруженим сюжетом і гострою інтригою.

Жінка у Світі і Світ у Жінці — це основні теми, з яких виплетене вишукане мереживо сюжету роману “Софія”.
Для широкого кола читачів.

Охороняється законом про авторське право.

Жодна частина цього видання не може бути використана чи відтворена в будь-якому вигляді без дозволу видавця.

НЕ ЗАЛИШАЙ МЕНЕ, ВІРО ...

Книга 7

Пролог

— Вчора я сказала тобі жорстокі слова, Максиме. Пробач. Я не повинна була. Живи... Ти не вберіг його. Це твоя вина. Нехай. Ніхто не має права вимагати від людини самопожертви. Але принаймні повідомити міг... Мабуть, якби ти зателефонував, розповів сам про те, що сталося, мені було б легше... І цього всього, — вона обвела рукою свій темний світ, — не трапилося б. Знаєш, почути про смерть близької людини у теленовинах — це занадто...

— Я не думав, що так... Ці тевешники налетіли зі своїми камерами...

Дивно, але голос Максима був спокійним, діловим і зовсім не свідчив про страждання, викликані втратою боса, начальника, навіть до певної міри друга. В усякому разі, Борис часто називав Максима другом. Помилявся. Голос був таким, як завжди.

— Я розумію, — провадала далі Софія, — що я тепер для тебе ніхто. Але це не по-людськи. Міг би бодай про похорон повідомити.

— Софіє Андріївно, та я замотався із цими ментами, лікарями, моргами. Поховали аж через тиждень, поки те, поки се... Не було часу...

— Максиме, ми з тобою говоримо про різні речі, — спокійно, аж до власного подиву спокійно, провадила Софія, — і на різних мовах. Я тобі кажу про втрату людини, яку любила, а ти — про ментів і морги. Я думала, ти також любив його. Чи звичайні людські почуття у вашому світі не існують?

Вона відчула Максимову руку на своїй долоні. Голос знову зрадив охоронцеві. Може, обличчям Максим і виказував належну випадковій печаль, але його виразу Софія все одно не бачила, нехай тримає свою лицемірну маску скорботи для обдурювання інших, зате вона відчувала абсолютно помітну в голосі радість:

— Софіє Андріївно, ви любили його? Правда?

— Яке це тепер має значення? Його немає — і частина мого життя зруйнована. Я навіть не думала, що така велика. А ти живеш, наче нічого й не трапилося. Спокійний, веселий. Я не бачу, але відчуваю це. Нового господаря вже знайшов?

Максим стиснув її руку:

— Софіє Андріївно, не треба так. Я мушу вам сказати одну річ... Одну дуже важливу річ. Я не можу, не маю права, але хто ж знав, що все так повернеться... Тільки спокійно.

Максим нахилився до самого її вуха і тихо прошепотів...

природної делікатності інколи аж ніби вибачався за темпи роботи, які запровадив:

— Я зовсім не хочу, щоб ви подумали, що раніше ми працювали недостатньо, ні. Просто змінилися часи, змінилися вимоги.

Він у цьому кривив душею, принаймні на публіку. Софія сама чудово бачила, що документація кафедри перебувала навіть за вимогами медучилища нижче нульової відмітки. В училищі вона терпіти не могла зайвої паперотворчості, але необхідне, те, що справді потрібне було для проведення занять, у неї, і Вікторії, у Юльки завжди виглядало як цукерка — зроблено ясно, грамотно, красиво, розкладено по акуратних конвертиках і папочках — тільки бери і проведь пару, все готове. Ніяк не могла второпати, як студент може готуватися до заняття, не знаючи, що його запитують! А підручники столітньої давності? Препарати, які давно не випускають? Схеми лікування, давно застарілі чи вже й заборонені? Методичні вказівки російською мовою на поживклому від старості папері? Ой, гріхи мої тяжкі, як же працювати за таких умов?

Тому першим кроком нового завідувача стало розгрібання купи непотрібних паперів і викидання їх до смітника, натомість — створення нових, сучасних.

— Методичні розробки ми надрукуємо у вигляді книжечки, кожен студент отримає в бібліотеці, це полегшить підготовку до занять. Тільки зробити це потрібно якісно і грамотно, адже користуватимемося ними кілька років, — Хмелевський виразно поглянув на Софію. — До офіційного захисту я вас, Софіє Андріївно, не турбуватиму, але потім доведеться попрацювати.

До офіційного захисту залишилося трохи більше місяця. Вже визначили опонентів. Серце тремтіло, мов осиковий листочок. Одного з них, власне, одну, Ганну Григорівну, Софія знала. Ця літня, серйозна, повновида доброзичлива жінка рецензувала її дисертацію на зовнішній апробації, ретельно працювала, покреслила уздовж і впоперек, попереставляла міс-

цями розділи, порадила змінити частину таблиць. Софія все виконала, тому особливих претензій від неї не сподівалася. Червоніючи й ховаючись, подарувала комплект позолочених ложечок, який зберігся зі старих, радянських іще часів, незайманим в оксамитовій коробочці ювелірного, наче знаючи, що цими ложечками, такими вишукано гарними, має розмішувати цукор у каві тільки пані професорка, ніяк не менше.

— Софіє Андріївно, негайно сховайте! Це зайве! Ну чому усі дисертанти, особливо ваші, з заходу, вважають необхідним з'являтися з якимись презентами, знаєте, це мене навіть ображає, — примусила її почервоніти іще дужче Ганна Григорівна і лагідно, по-домашньому, посміхнулася. — У вас цілком пристойна дисертаційна робота, не сподівайтесь від мене неприємностей.

Хвилювалася за другого опонента — молодого професора Совенка. Він узяв її дисертацію до рук, якось вичікувально глянув. Почав натякати, що хтосна чи зможе бути присутнім на захисті. В його мамі цього дня іменини. Це здалося Софії не просто дивним, а повною загадкою: навіщо тоді він погоджувався на опоненцію? Це ж не захцянки, тут хочу, тут не хочу, тут рибу загортали, а робота, серйозна наукова робота! От сказав би відповідальному секретареві спецради — не буду, мовляв, немає у мене сьогодні настрою, не з тієї ноги встав, у мамі іменини. Так ні, кожен має за честь, всі б хотіли, не усіх беруть!

Поділилася своїми проблемами з Хмелевським.

— Романе Несторовичу, може, щось потрібно? — вона поворошила пальцями, мов перелічуючи гроші.

— А у вас дядько в Америці мільйонером працює? Навіть не думайте. Знаєте, деякі люди, чим більше їм носять, тим більшого хочуть. Гадають, що на багату натрапили. Я зателефонував Совенкові, все буде гаразд.

Зклопотаний і забіганий, як ніколи раніше, Хмелевський таки зателефонував. Проте навіть після палких запевнень у якнайбільшій приязні, Совенко все одно здавався Софії типом слизьким і непевним. Він належав до новітньої професури, до “хапайків” за класифікацією Вікторії, причому до “ха-

муркотіння комп'ютера, аж поки звук із сусідньої кімнати не сповіщав, що настав час для наступного розділу недільної програми.

Сьогодні Орест прокинувся незвично рано і тихенько виріс у неї за спиною.

— Ой, злякав! Поспав би ще, неділя сьогодні. Ти ж стомлюєшся, пізно лягаєш.

— Не хитруй. Ти просто хочеш перетворити неділю на будень. А неділя тому й неділя, що “не діло”, що потрібно відпочивати.

— Тільки не сьогодні. Мені вже трошки залишилося. Закінчу — і місяць, два, три нічого не писатиму!

— Обіцяєш?

Софія підняла два пальці в урочисто-жартівливому жесті присяги.

— Ой, не вірю... Ти з одного роману виринаєш — у другий пірнаєш.

— Ор, любий, не сердься, так вийшло, ти ж знаєш, як вона мене втягнула, ця “Гравітація”...

— Скоріш, притягнула. Гравітація — тяжіння. Земне. І не тільки, мабуть.

— Тяжіння душ, тяжіння тіл, очей тяжіння...

— Це чие?

— Не знаю...

— “Кінець у казки має бути щасливим”... А це чие?

— Моє. А може, й не моє. Я вже сама не тямлю, де тут, у цій “Гравітації”, Шекспір, де Толстой, де Леся Українка.

— І що ж із цього вийде? Принаймні жанр який?

— А ніякий. Суміш. Коктейль-казка. Драматична поема, історичний роман, сучасний детектив. Все укупі. Суміш — і водночас цілість. Для тих, хто схоче зрозуміти.

— Ну, це ти утнула для інтелектуалів. Елітарна книжка вийде.

— І ти туди ж? Елітарна, для інтелектуалів... А для звичайного люду, для натовпу, для маси хто писатиме? От побачиш, що “Гравітацію” читатимуть усі. І зрозуміють усі, а не лише твої улюблені інтелектуали!

— “Мовчу, Гріша, мовчу!” — Орест умів звести на жарт навіть найдрібніший зародок сварки, володів цим віртуозно.

Та й Софія одразу втихала, щойно бачила цю хитру, хтось би сказав зверхню, та до безміри добру усмішку.

— Ну, звісно, пане, ви в нас у дипломатичних колах оберталися, куди нам, невмитим, селяхам репанам!

— Це нам, сірим, до вас, шанованих, сім діб возом, три дні лісом, ніч волами! Нам і канапки зранку не належить...

І Софія метнулася на кухню.

Неділя була днем не тільки праце-відпочинку, але й телефонних дзвінків. Коли по обіді належалося надавати організові горизонтального положення, але не з ліношів, а суто з міркувань розвантаження судин нижніх кінцівок задля профілактики варикозу, починалися довгі телефонні розмови. З мамою, Павликом, Наталочкою. Телефонувала й Юлька.

— А у нас... — так зазвичай розпочиналися її розповіді.

Далі йшов детальний звіт про те, хто захистився, коли дали звання доцента, кому професора, кому кафедру. Хто виїхав за кордон. Таких ставало чимраз більше.

А що у мене? У мене, Юлько, життя. Звичайне. Звичайнісіньке життя, повне праці, праці й праці. Ловлю за хвіст жарптаху правди. Намагаюся не вирвати перо, а описати, яке воно. Часом виходить. Спілкуюся з людьми. Цікавими й не дуже, добрими й не дуже, різними. Працюю. За фахом. Власне, за обома — медичним і літературним. За медичним менше, так, щоб не забувати й особливо не перевтомлюватися. Читаю лекції студентам, приймаю хворих. А ще — маю кухню, фартушок, плиту. Отой самий фартушок і плиту, проти яких так воюють феміністки. А виявляється, фартушок теж усіма своїми поворозочками уплетений у поняття щастя. Потрібна людям. Своім рідним — доні, синові. А ще — йому. І щастя без цього не буває. А мудрість... Мудрість, Юлько, в тому й полягає, щоб знайти своє місце. Те, де відчуваєш себе центром всесвіту. Ні, неправда. Те, де відчуваєш себе планетою, що кружляє довкола центру, дорогого й рідного, кружляє то близько, то далеко, складною, химерною часом орбітою, та ніколи не відривається, бо її тримає тяжіння. Тяжіння рідної землі, тяжіння тіл, тяжіння душ, тяжіння правди, віри і любові. Гравітація добра і світла.

ЗМІСТ КНИГИ 7

Пролог	5
Розділ I	7
Розділ II	28
Розділ III	39
Розділ IV	56
Розділ V	71
Розділ VI	86
Розділ VII	107
Розділ VIII	120
Розділ IX	131
Розділ X	142
Розділ XI	161
Розділ XII	176
Розділ XIII	189
Розділ XIV	209
Розділ XV	226
Розділ XVI	241
Розділ XVII	264
Розділ XVIII	281
Розділ XIX	294

ЗМІСТ КНИГИ 8

Розділ I	298
Розділ II	310
Розділ III	321
Розділ IV	338
Розділ V	348
Розділ VI	358
Розділ VII	376
Розділ VIII	393
Розділ IX	412
Розділ X	427
Розділ XI	443
Розділ XII	459
Розділ XIII	473
Розділ XIV	479
Розділ XV	489
Розділ XVI	501
Розділ XVII	512
Розділ XVIII	532
Розділ XIX	564
Розділ XX	577
Експріз, він же епілог	591

Літературно-художнє видання

Романчук Леся

СОФІЯ

Книги сьома та восьма

Головний редактор *Б.Є. Будний*

Ілюстрації *Г.В. Осадко*

Обкладинка *Р.Р. Крамар*

Комп'ютерна верстка *Т.М. Золосдової*

Підписано до друку 08.02.2008. Формат 84x108/32. Папір офсетний.
Гарнітура Таймс. Умовн. друк. арк.. Умовн. фарбо-відб. .

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-06-07, 52-05-48, 52-19-66
publishing@budny.te.ua
www.bohdan-books.com

ББК 84(4Укр)6
Р69

Романчук Леся

Р69 Софія. Не залишай мене, віро... (Книга 7). Не залишай мене мудросте... (Книга 8). — Тернопіль: Богдан, 2008. — 600 с.

ISBN 978-966-10-0366-7

Роман “Не залишай...” Лесі Романчук уже набув всеукраїнського резонансу. Нове, доповнене видання роману “Софія” — це дев'ять книг про кохання і зраду, про віру і надію у житті головної героїні — лікаря-акушера Софії Синицької (Зорич), — які зачарують вас напруженим сюжетом і гострою інтригою. Жінка у Світі і Світ у Жінці — це основні теми, з яких виплетене вишукане мереживо сюжету роману “Софія”.

Для широкого кола читачів.

ББК 84(4Укр)6